

[Hans Thyge Jacobsen.]
 virkeligt Haandelag. Naar man hæfter sig ved den højtærede Kirkeministers Advarsel til Menighedsraadene i Anledning af Menighedernes Udgifter og den dertil svarende Skatteudskrivnings Stigning, er jo ikke blot Haandelaget, men ogsaa Sindelaget blevet skneligt. Det er Nedskæringsindelaget. Og for det tredje, naar man hører den højtærede Ministers Planer med Hensyn til Embeders Nedlæggelse, har man ikke alene Haandelaget og Sindelaget, men saa har man hele Manden, og det er en Venstremand, en af den Slags Venstremænd, for hvem Nedskæring ikke er en pinlig Nødvendighed, men for hvem Nedskæring er næsten det eneste værdige Program for en virkelig Statsmand. Jeg mener for ramme Alvor dette, at det er en fuldkommen Fejltagelse, at den højtærede Kirkeminister ikke er blevet Medlem af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Regering. End ikke, som jeg før antydede det, er Løntrykkertankgangen tilsyneladende fremmed for den højtærede Kirkeminister. Mig forekommer det at være en for raffineret Hævn, den højtærede Statsminister har taget over det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ved at medtage netop en saa udpræget Nedskæringsmand, som den højtærede Kirkeminister er, i sit Kabinet, og jeg føjer til, han maa have tilsigtet at bibringe det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal en af de smertefuldeste Lidelser, som overhovedet kendes, den at blive gul og grøn af Misundelse. Man maa nok spørge den højtærede Statsminister, den højtærede socialdemokratiske Regering og det socialdemokratiske Parti: Hvad er Meningen? Her havde vi alle faaet det Indtryk, og mangfoldige havde indrettet deres Stemmeafgivning efter dette Indtryk, ogsaa en god Portion af Kirkens Tjenestemænd, at var der noget, de Herrer forsagede, var det Nedskæringsprincippet med samt dets Gerninger og alt dets Væsen. Og saa har de Nedskæringsprincippet midt i deres egen Lejr, lyslevende i den højtærede Kirkeministers Person.

Jeg finder, der er al Grund til at spørge den højtærede Regering: Hvad er Meningen med denne Indstilling overfor de økonomiske Forhold paa det kirkepolitiske Omraade? Det er nemlig ikke muligt for andre uden nærmere Vejledning at se nogen Overensstemmelse mellem Indstillingen paa dette Omraade og Ministeriets hele politiske Linie, saaledes som denne er blevet anlagt overfor alle de øvrige Lovgivningsomraader. Jeg tror, at Regeringen for sin egen Skyld med det første skulde

give en klar og tydelig Begrundelse for denne hidtil ubegrundede Forskel, som man har gjort mellem ene det kirkelige Lovgivnings- og Administrationsomraade paa den ene Side og alle de øvrige Lovgivnings- og Administrationsomraader paa den anden Side. Man skumler nemlig ude i Befolkningen med en Formodning om, at Regeringen af altsaa hidtil ukendte og for mig i det mindste uforstaaelige Grunde skulde tilstræbe at faa de bebudede Forhøjelser af al anden Skat, Indkomst- og Formueskat og Grundskyld, til at glide lettere, naar man dog kunde bevirke Nedsættelse i hvert Fald af een Skat, naar man altsaa kunde henvise til, at dog paa eet Punkt var Skatterne gaaet ned under dette Ministerium — blot beklageligt, at det bliver Kirkeskatten, som her skal undgælde. Hvis nu disse Skumlerier skulde have blot en Antydning af Berettigelse, eller jeg vil hellere sige, hvis Regeringen ikke ser sig i Stand til at aflive dem med en klar og uimodsigelig saglig Begrundelse af sin Holdning og afkræfte enhver Formodning om, at den skulde skyldes taktisk-politiske Hensyn, saa er Tiden inde, da man fra alle kirkelige Kredse uden Undtagelse maa samle sig om Kravet om Adskillelse fra Staten og det hurtigst muligt. Da skal det blive Socialdemokratiet en daarlig Forretning at have solgt sit Programpunkt her ved Overenskomsten med det radikale Parti. Det er jo en fuldkommen monstrøs Situation, at medens der nu paa den danske Rigsdag utvivlsomt findes et meget betydeligt Flertal, sammensat af Medlemmer af alle Partier undtagen det radikale Parti, som er det mindste af Partierne, for at komme et væsentligt Skridt nærmere hen mod Adskillelse af Stat og Kirke, saa har man ganske opgivet Arbejdet i saa Henseende, og det radikale Partis særegne Kirkepolitik, som tilvisse ikke har stor Tilslutning i Befolkningen, er pludselig blevet Trumf. Ja, hvilken Vending ved Tidernes Forandring! Det ærede Medlem Hr. Povlsen er jo pludselig Manden for det hele. Jeg siger, det er en ganske monstrøs Situation, vi i Øjeblikket staar i, og jeg kan da heller ikke tænke mig, at det for ærede Medlemmer af det radikale Parti egentlig er tilfredsstillende at staa i denne Situation: at der intet sker, at man giver sig til at pille ved Tingene uden overhovedet at have noget Princip at gaa frem efter, blot for at holde det hele gaaende. Det er jo ikke, hvad vi plejer at kalde for Fremskridt, det er jo ikke, hvad vi plejer at kalde for maaltbevidst Ledelse af Udviklingen.